

[Økonomiministeren.]

at blive ved med at køre denne, hvad jeg vil kalde ensidige linje.

Jeg er nødt til at sige til hr. Brusvang, når man nu taler om, hvad der skete i mandags, at min erindring i hvert fald rækker så langt tilbage, at jeg erindrer, at da vi havde haft en drøftelse af situationen, hvor man fik de seneste oplysninger om valutatal, handelstal osv., sluttede drøftelsen med, at partierne var enige med regeringen om, at de 5 partier og regeringens repræsentanter var enige om, at der ikke var behov for at foretage foranstaltninger nu. Jeg ved godt, at hr. Christophersen ikke deltog i disse møder, men jeg går ud fra, at mødets resultat er blevet refereret korrekt til hr. Christophersen. Så undrer det mig, at hr. Christophersen kan sige det, han sagde her; det undrer mig, hr. Brusvang kan sige det, han sagde her. Jeg mener ikke, det tjener noget fornuftigt formål. Der kan være nogle på den ene og den anden yderfløj, som kan være glade, hvis man kan få fremstillet det derhen, at der er dybtgående uoverensstemmelser imellem forligspartierne om mulighederne, fremgangsmåden og tidspunkter osv. Det svarer bare ikke til de realiteter, der har vist sig i vore drøftelser, og hvorfor så give en fremstilling af det, som om det er tilfældet? Det gør i hvert fald ikke mulighederne for at finde en løsning lettere.

Jeg vil gerne sige, at jeg håber med hensyn til de drøftelser, som er i gang, og som skal fortsættes intensivt i juni måned — vi har været enige om, at vi skulle prøve på at holde lidt ferie i drøftelserne i juli måned for derefter at få dem afsluttet i august måned — at der vil være en bedre atmosfære omkring disse drøftelser, end der har været i den sidste tid i denne sal. Jeg hører til dem, der beklager, at vi i den sidste tid har været vidne til en række mere eller mindre betydningsfulde konfrontationer herinde. Jeg deler langt hen hr. Hilmar Baunsgaards opfattelse, som den fandt udtryk her i hans tale. Jeg tror ikke, det har været gavnligt, at så har den ene part og så har den anden part, om jeg så må sige prøvet på med et spinkelt flertal at føre noget igennem. Jeg tror, det havde været klogt, om vi dengang, da vi drøftede finansloven, var blevet enige om, at når vi skulle gennemføre finansloven, skulle vi gennemføre den i enighed og dermed gennemføre det i enighed, som vedrørte den økono-

miske politik, og at ingen skulle prøve på at køre et sololøb, selv om det kunne have den ene eller den anden partipolitiske fordel eller formodede fordel. Alle disse små partipolitiske fordele og fiduser må vige i forhold til det overordnede hensyn, og derfor håber jeg, at vi i de kommende måneder får en betydelig roligere atmosfære for fornuftigt at drøfte disse ting igennem uden at afbryde vore møder for at løbe herved og opleve konfrontationer af den ene og den anden art. Jeg deler den opfattelse — jeg tror, det var hr. Hilmar Baunsgaard, der gav udtryk for den, men ellers vil jeg da gerne sige det så stærkt, som jeg kan — jeg tror, det for vores økonomiske udvikling er aldeles afgørende, at vi får et resultat af drøftelserne i august-september. Jeg tror, det er til gavn for landet. Jeg tror, det er afgørende for beskæftigelsen og for valutaudviklingen, at vi gør det.

Jeg tror ikke, et valg vil løse nogen problemer. Jeg er bange for, at et valg, sådan som man ustandselig taler om det fra visse sider, i stedet for vil give anledning til, at modsætningerne drages frem. Det er der ingen grund til, og det besværliggør de efterfølgende forhandlinger, som jo under alle omstændigheder skal gennemføres — forhåbentlig med et positivt resultat. Derfor kan de partier, som er villige til at tage et ansvar over for denne situation, lige så godt først som sidst erkende, at de skal gøre sig den yderste anstrengelse for at leve op til dette fælles ansvar i de kommende måneder, sådan at vi kan have den politik klart aftalt med organisationerne, færdigforhandlet med organisationerne, færdigforhandlet med erhvervslivets organisationer, sådan at vi kan få en virkelig bred opbakning og enighed omkring hovedlinjerne i den økonomiske politik, der skal føres. Jeg tror, det er aldeles afgørende for en succes, og jeg håber, at vi også i den sommer, vi nu går ind i, vil lade vores udmærkede sommertaler bære præg af, at vi er enige om det synspunkt.

Dernæst vil jeg gøre et par bemærkninger til, om jeg så må sige fløjen til højre, som jo først og fremmest — undskyld, jeg siger det, hr. Poul Schlüter — består af fremskridtspartiet, som de konservative ligesom i et vist konkurrenceforhold søger at lægge sig nærmere og nærmere op ad, hvad jeg kun beklager. Den vurdering, som man har lagt, kan jeg bestemt ikke acceptere.